

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLV. Mysteria Resurrectionis Christi, efficacia, & gloria Crucis ipsius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

abundè sufficisset, dixit Dominus: sed vos estis tales, ut, si fuissetis modicis redempti expensis, non estimavissetis remedium, ideoque fuit convenienter, quod hac de causa, & ob alios meos altissimos fines factum est.

Inde sum ducta ad horum, ubi vidi Christum Dominum, delicum nostrum, orantem. Fuerat mihi per speciale lumen manifestata angustia, & afflictiones, quas tunc tantas patiebatur, ut ipsi ob doloris vehementiam eripere potuissent vitam. Vidi illum sanguineo perfusum sudore, qui intra ejus vestimenta decurribat usque ad terram. Vidi alloquenter suos discipulos dormientes. Quando autem venerunt ad ipsum comprehendendum, accessit ad me quidam Angelus, mēq; indē abduxit, nē viderem illud mysterium. Existimo, non futurum fuisse possibile videre crudelitatem, quā ibi Ejus Majestas fuit tractata, quin dolore extingveret. Reversa sum postea ad me, reperiique me in meo angulo. Deus sit benedictus. Amen.

Feria sexta in Parasceve mihi Deus exhibuit spectandam solennem processiōnem, quæ peragebatur in ecclesiī Jerosolyma, mēq; singulari affect admiratione. Vidi meos Dominos Angelos p̄t se ferentes mæsticiam, tamētē ejus non sint capaces. Erant induiti ueste nigra, cuius stamen fuit aureum. Hunc in modum, cum omnibus reliquis Angelis, bini longissimo ordine processerunt. In medio gradiebantur quatuor Angeli ē suprenis, quorum unus erat S. Archangelus Michaēl, alter S. Gabriel, alios duos non agnovi. Hi ferebant

quatuor nigra vexilla in suis manibus. In fine ibat Sanctissima Trinitas, & Christus Jesus Dominus noster, induitus suis convertitis uestibus, quas gestabat degens in hac vita mortali, vultu exhibens grandem afflictionem & angustiam. Ducta fuit hæc pompa per totam sanctam Civitatem, resonante gravi & cœlesti musicâ: erant nihilominus cantus tristes & lugubres, de Passione ac morte Domini. Sacra ista processio substituit in eodem loco, unde prodiverat. Beatissima Trinitas se collocavit in suo sublimi throno, & Jesus Christus Dominus noster procubuit in genua, seq; prostravit coram Patre æterno, qui datā ipſi sua benedictione, dixit: Fili, non potest aliter fieri, quam ut humani generis causâ moriaris, pro ejusdem redempcione. Ita convenit ad gloriam meam. Sanctissimus Filius obedivit promptissimâ voluntate, mihiq; ostendit singillatim omnia Passionis mysteria, eodem ordine, atque cum eodem meo dolore & sensu, ac præcedente Sabbatho. Post notabile temporis spatium ad me redij ex raptu.

Quando advenit Sabbathum sanctum, exoptabam factam Communionem: dictum enim mihi fuerat, posse dici Missam. Deinde, quod id minus esset usitatum, existimavi fore convenientius, magisque Deo placitum, si mihi eo die Milla non celebretur. Divina Majestas approbavit hoc meum consilium, atque addidit: Non perdes propterea, Soror, fructum Communionis. Deus sit benedictus.

Amen.

CAPUT XLV.

Mysteria Resurrectionis Christi, efficacia, & gloria Crucis ipsius.

Quemadmodū magnus Deus noster multis hanc Virginem exercebat doloribus, representando illi mysteria sue sacrosancte Passionis, ita eandem quoque solabatur, exhibendo ipsi spectanda gaudia gloriose

sue Resurrectionis. Exordior ab eo, quod de hoc mysterio vidit septimā Aprilis, anno sextcentesimo vigesimo quarto, & sic recenset.

In festo Paschalis manē fui à Domino ducta ad locum sepulchri, qui mihi maximus videbatur esse & capacissimus cāpus. Vidi totum illum S. Locum circumdatum

A a z

à ma-

* Vita Mar. de Eyscaur. pars II.

à magna multitudine Angelorū, qui eundem venerabantur. Apparuit mihi subito admirabilissimus splendor, à quo universus ille campus replebatur gloriā. In eo adveniebat sacratissima Anima JESU Christi Domini nostri, quæ est ingressa sanctum sepulchrum, sèque univit suo sacratissimo corpori, & illico vidi Dominum resuscitatum stantem supra sepulchrum, cum maxima gloria, & indicibili maiestate. Omnes Angeli illum adoraverunt, tanquam suum Deum & Dominum. Paulò pōst hic Dominus ivit ad domum suæ Sanctissimæ Matris, ducens secum omnes animas, quas liberaverat ex limbo. Postquam ad ipsam venit, salutavit illam, cum singulari amore ac benevolentia, & gravissimā teneritudine est amplexatus. Virgo quoq; eum modestissimo amplexu exceptit. Valedixit ipsi Dominus dicendo, se ire ad invitendam Magdalenam, atque desolatos discipulos. Magna Domina procubuit in genua, rogavitque suum Sacratissimum Filium, ut sibi impertiretur suam sanctissimam benedictionem, quod Eiusdem Majestas fecit, ajens se eam, quæ est Deus, ipsi quām libenter impertiri, & subjecit. Nunc tu Mater & Domina mihi eam, ut homini, dare debes, quam illi Virgo, profundè se humiliando, dedit, inclinante amabilissimo Domino nostro modicè caput, qui postea petijt à sua Sanctissima Matre manum, quam est osculatus, atque ita Dominus discessit.

Post sat longum tempus Sanctissima Virgo me dignata est visitare in meo angulo. Salutavit me Ipsijs Majestas, apprehendo mihi felix Pascha, atque subjunxit: Soror, venio ut te abducam, perge mecum: quandoquidem enim tam multum his diebus Christi Domini causā fusti passa, æquum est, ut modò recreeris gloriā ipsius Resurrectionis. Apprehendit hæc magna Domina meam manum, duxitque me ad cœlestem Jerosolymam. Constituit me coram Majestate Triunus Dei, ubi vidi Angelos denuò adorantes Sacratissimam humanitatem JESU Christi Domini nostri, ad quam adorandam etiam me duxerunt. Non est explicabilis, aut conceptibilis ce-

lebritas, & gaudium istius supernæ Aut^a hac die: fructa sum meo modo ineffabilibus bonis. Finirà solennitate, & accepta benedictione à Deo, fui ab eadem Virgine reducta ad meum angulum. Hic Eiusdem Majestatem rogavi, ut ipsa quoque mihi daret suam benedictionem, quod fecit de cendō. Benedicta sis tu, & quidquid inca habes. Vale.

Deinde sequenti feriā quintā ejusdem septimanæ, rursus vidi Dominum relutatum, pretiosissimā induitum veste tubari. Ex sanctissimis vulneribus, quæ in peccatis & manibus, atque in latere habebat, prodibant quidam velut numī aurei splendissimi, qui subito fuerunt converta quasdam quasi stellas, evibrantes pulcherrimum lumen. Cœpi me subducere, & hanc visionem subterfugere, propter mox timores. Tum meus Sanctus Angelus Custos, me quodammodo protulit, impellendo me, & dixit: Cessa, Anima: nne incipis timere? Ita conquiri, & nisi ex sacratissimis illis vulneribus, seu stellis, procedentes tantos splendores, ut emperent oculis meis reliquum sacram corporis Dominus me salutavit dicendo: Pax tecum Anima; volo, ut fruaris gloriæ meæ Resurrectionis, cum tibi tam multum elegerit ex doloribus meæ Passionis, idoneitate per hos dies aliquoties invisam. Eguna prostravi ad ipsius facros pedes, qui modo representabantur velut inistantes myroco cuidam suppedaneo, quod unde constructum esset, intelligere non potuitum mihi videbantur calcare mox, tanquam devictam. Permissum mihi sic accedere, & ausa sum osculari dignum in uno pedum mei Domini, quia alterum aliquantum elevatus. Frustra fui aliquod diu illius jucundissimæ visionis jubilatio que dum Dominus discessit, dicenda erat. Octiduo pōst, feriā quintā post Dominicam Quasi modo iterum mihi Domina præstitit eandem misericordiam, exhibendo se mihi spectandum cum eadem genitrix Resurrectionis: quanquam deinceps meæ has vice plus indulcerit audaci confidentiae. Ipse sit benedictus. Quid prostrata ad ejus pedes sum osculata.

sacratissima vulnera, ac deinde accessi ad vulnus latetis, cui applicui labia, & visa mihi fuit co^municari per illud virtus sanguinis hujus Domini, qui valedicendo, suam mihi dedit sanctam benedictionem, atque abivit. Sit benedictus. Amen.

Pauci præterierunt dies, & Dominus me deoⁿ dignatus est visitare, ubi tamen prostris miræ intervinerunt circumstan^tiaz. Vidi illum resuscitatum & gloriissimum; quia verò mihi speciale infudit lu^men, cognovi, quantum in hac mortali vita cognosci potest, quomodo in eo Dominus tota Beatissima Trinitas existat, qualiterque eadem intra s^emetipsam comple^cetur Sacratissimam Humanitatem Redemptoris nostri, cum hoc discrimine, quod secunda Persona sit unita illi sanctissimo corpori, & sacratissimæ animæ, reliqua autem duæ eam tantummodo concomitantur. Dominus me est allocutus dicendo: Pax tecum, Anima. Ego prostrata statim volebam oculari illius pedes, sed Ipsi^s Majestas mihi dixit: Contine, Soror, nunc enim non est tempus; ac si mihi indicaret, ipsum à me non posse attingi, eò quod se mihi videndum præbuisset, tanquam intimè conjunctum Beatissimæ Trinitati. Statim recessi, & vidi stilantes ex manibus, & velut per extremitates digitorum, guttas sanguinis. Contemplabar aliquamdiu hoc mysterium, cōque oblectabar. Polte^a Ipsi^s Majestas conspergit illo sanguine meam faciem, & pauperem lectorum, communicando mihi pretiosissimam ejusdem virtutem. Tum meus vultus fuit te^cetus subtili velo, quod mysticè imbibit illum sanguinem, quo fueram conspersa. Deinde Sanctus meus Angelus Custos abstulit velum, servavitque intra seipsum. Divina Majestas mihi bene pre^ccata est, & fui mihi penitus erecta: quando verò sum ad me reversa, finita erat visio. Deus sit benedictus. Amen.

Anno millesimo sexcentesimo vigesimo primo, quamvis extra tempus Paschale, habuit Venerabilis Marina altam visionem, concernentem hoc mysterium, & in ea obtinuit alias gratias. Id ipsa sic refert.

Die Dominicā, vigesimā quartā Janua-

rij, inter horam tertiam & quartam matutinam, dum agerem cum Deo, essentque affectus meæ animæ vehementer commoti, fuit hæc abrepta à Divina Majestate, mansaque in Deo cum in modum, quo avicula alligata filo, se uno altero^ve volatu soler attollere in altum. Assuta sum magnam, pro hujus mortalis vitæ captu, notitiam attributorum Dei nostri, ut pote^r magnitudinis, immensitatis, sapientiæ, & aiorum. Quando autem Dominus deveⁿit ad declarandam mihi suam omnipo^ttentiam, tanta meæ animæ tum fuerunt manifestata, ut ab ea non potuerint percipi, unde in ea profunda abyssu fuit veluti submersa, & suismet crepta oculis. Redi^vi ad me, & fui, nescio qualiter, abducta; re ipsa tamen me reperi apud sepulchrum Christi Jesu Domini nostri. Ibi mihi fuit representatum illud sanctissimum corpus exanimé, extensem in eo frigido sepulchrali lapide, quo conspecto intimè indoluⁱ, & fui commota, prout mihi accidit, quotiescumque mihi Dominus noster ali^quid manifestat de sua Passione & morte. Cœpi plorare vehementer afflita, & intersingultus ex intima anima profectos dire^cre: Surge, mi Domine, Delicium meum, & Sponse mi. Postea verò consideravi postremum istud à me prolatum verbum: nam quando plenè possum uti mea libe^rtate, nunquam ea fuit mea audacia, ut adhiberem hanc vocem sponsi, cū id in me videatur esse temeritas, tanquam indignifⁱsima eā familiaritate, que per illam denotatur.

Dum ita plorarem, advenit, ac si pri^mùm vice perageretur illud mysterium, Sacrosancta anima Jesu Christi Domini nostri, seq^uenti univit sacro suo corpori, transmutando illam figuram mortualem, in ineffabilem pulchritudinem & gloriam. Dominus mihi manifestavit, quomodo Divinitas esset illi exanimato corpori unita.

Tanta verò est admiratio animæ orta ex eo, quod duo illa tam distantia extrema, quā sunt, Deus & mortuus, videat unita, charitate, quā tunc & disparitas, & unio repræsentantur, ut nequeat ullis verbis explicari, sicuti neque effectus, quos in

A a 3 anima

anima producit. Ex ista, quæ ibi cognoscitur, unione, necesse est, meo iudicio, ut proveniat, quod illud sacrum corpus non sit secundum, neque incutiat horrorem, tanquam cadaver (tametsi tale esse apparet) sed gratiosum, & præditum majestate. Quam primum autem vidi Dominum resuscitatum, & gloriosum, profunda meæ animæ tristitia subito fuit mutata in letitiam & gaudium verè cœlestis. Dum me prosternerem ad ipsius pedes, ut eos exoscularer, dixit mihi Dominus. Absiste, noli me tangere, sed abi, & dic id tuis Confessariis: mansit autem ibi Dominus, quasi in ecstasim abreptus, & ego drepente incepit sentire meos timores ac perplexitates, quæ me toties anxiæ reddunt, provenientes ex unico desiderio, quo teneor, ut me in omnibus conformem Divinæ voluntati, & nè in via tam insurata decipiar. Postea Dominus velut ad se reversus ex raptu, ac si aliquid attentius expenderet, subiunxit: Noli tamen illic id dicere, noli ipsos contristare, quo dicto disparuit. Usque adeo se Deus accommodat nostro modo affectuum, & abstractionum mentis, ut sua nostræ ruditati explicet mysteria, sicut alias dixi.

Mea anima auditis his verbis magis fuit reddita perplexa, & cogitavi, vellé tunc mihi Divina Majestas ijs indicare, quod jam adveniat tempus, ut me educat ex hoc exilio, quando conspexi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui, agnoscens meam turbationem & dubium, mihi dixit: Quid est hoc, Anima? quid tibi accidit cum Domino? noli nunc immortati cogitationi, an te Eius Majestas fit educatione ex hac mortali vita, nec nè: quamvis namque tibi hæc hora jam videatur vicina, scito, breves Dei moras esse admodum diuturnas, & intellige, multos esse, qui Deum orant, ut te in hac vita detineat, ipsum autem, ut ijs gratificetur, & pro eorum utilitate, annuere illorum voluntati. Pudet me id dicere, est tamen verum, quod Sanctus Pater mihi hoc dixerit, conatusque fuerit, me reddere securam, nihil afferendo vel negando, qui ita abivit. Fiat voluntas huic magni Dei, tempérque idem sit benedictus. Amen.

Tandem anno sexcentesimo vigesimo octavo, postquam illi, per dies hebdomadae martyris, fuerunt reprobata mysteria Passioni, prout praecedenti capite reculimus, statim recesserunt, quid sibi fuerit ostensum Dominica p. schatis, & sic ait:

Die Dominicæ manè mihi compenit Jesus Christus Dominus noster resuscitus, mitum in modum resplendens, & gloriolus. Replevit meam animam solatio & gaudio respondente magnæ meæ præterita tristitia, & per amantem me salvavit. Adveniebat vestitus, & circumdatus lucidissimo Sole, tantis ineffabilis luminis coruscans radijs, ut interdum non potuerit à me aspici. Taliter mihi paulatim appropinquavit, atq; porrexit fumam lacram hostiam, quæ attulerat. Domus Ejusdem Majestas hostiam meis labijs almovit, sum passa ecstasim, & non adveni, aut quo modo illam sumerem: observavi tamen, me multum faisse ditata, & experta sum magnos effectus, atque affectus, ac si eam revera sumplicem: quin fuerunt majores ijs, quos nouunquam sentio, dum Dominum sacramentaliter discipio. Postquam ad me redi, jam Dominus, quem vidi, erat aliter induitus habitu regio, gerens in capite coronam, & summâ plenus majestate. Allocutus me est amantissime, deditque suam laetam benedictionem, mihi, & omnibus reliquo existentibus in hac domo. Ipse laudet una omnem æternitatem. Amen, amen.

Quandoquidem omnia bona, atque hec, quos nobis Christus Dominus noster promeritus, ex eo provenerunt, quod solidus in cruce dignata est, Divina Majestas hanc famulam, ad erubescientiam hereticorum, manifestare honorem & gloriam, quam Eius consequuntur ex cruce, quantique hoc sermone signum sit estimandum, qualis illa debet adoratio, tanquam maximè genuina ritus phorum ipsius imaginis. Idcirco mihi vix fuit, mysterijs Christi Domini Servatores scripsi protinus sub nocte, quod nobis scriptum de glorioso nostre redemptoris signo reliqui. Habuit vero Venerabilis Marins, in Marci anni sexcentesimi vigesimi quarti, usquequam sic describit.

Scilicet

Sextâ die hujus mensis manè audivi in celo, quemadmodum alias audiveram, sonantes campanas, quæ cœlestem edebant musicam, gratissimam auditui anime. Intellexi, significati honorem, qui debetur, ac defetetur Sacratissimæ Humanitati Christi Servitoris nostri. Videbantur mihi istæ campanæ taliter, & cum prædicta harmonia resonantes, descendentes ad terram, subitoque reversæ fuisse ad celum. Interea consipexi effundentem se ex ea cœlesti Civitate innumerabilem numerū Angelorum, ad magni pompa instruētorumq[ue] armis, quæ superinduerant splendidissimis vestimentis. Procedebant bini, & sequebatur illos Sanctus Archangelus Michaël ferens grande, & pulcherrimum vexillum: notavi, quod illud interdum agitando, totam vento, quem excitabat, impleverit terram. Post gloriosum hunc Archangelum veniebat Sanctus Archangelus Gabriel, portans in suis manibus ingenrem crucem auream, summè resplidente: modus autem, quo ipsam portabat, non erat qualuscunque, sed talis, ut illam portando amplexaretur. Sanctum Gabrielem comitabantur alii plurimi Angeli, & multi Sancti ex veteri Testamento, multi ex novo, præsertim Martyres & Virgines. Hæc sacra crux fuit defixa velut in centro ejus terræ, quam incolunt Ecclesiæ Catholice Romanae filij. Continuò illam omnes Angeli prostrati adoraverebant. Acceserunt postea Sancti suo ordine, idemque fecerunt cum magna veneratione, agnoscentes, sibi per ipsam, tanquam instrumentum, in quo Christus Jesus fuerat passus, & mortuus, obvenisse omnem suam beatitudinem. Tum conparuit Sanctissima Virgo Domina nostra, quam omnes Angeli & Sancti exceperunt, profundè se inclinantes, & summa cum devotione adoravit eandem crucem, demonstrando, se per merita Christi Jesu in cruce mortui fuisse electam in veram ipsius Matrem. Durante solenni hac adoratione totius illius sacri comitatus, non cessavit ea suavissima musica campanarum, de qua dixi. Absoluta verò eadem adoratio ne vidi Christum Dominum nostrum ma-

gnâ conspicuum majestate, qui, bene precando, munificentissimam imperitum est benedictionem omnibus illis Angelis & Sanctis, atque ita redierunt eodem ordine ad celum, quo advenerant. Deus sit benedictus. Amen.

Eodem anno sexcentesimo vigesimo quarto, in Junio evenit aliquid huic Virgini cum ipso Angelis, unde sufficienter apparet, quo honore illi superni Spiritus prosequantur sacras Christi crucifixi imagines, quas blasphemus hereticus ad maiorem suam damnationem, tantis affectis injurias. Refert ipsa casum his verbis:

Data mihi fuerat ænea crucifixi Domini effigies, & Deus in me excitavit desiderium, ut illam donarem cuidam Dominæ meæ benefactrici, quæ divexabatur scrupulis conscientiæ: cum vero sim adeo timida in donandis meis rebus, licet sint optimæ, quales sunt sacre imagines, dixi meis Dominis Angelis: Domini, vellem hanc sanctam effigiem crucifixi dare isti famulæ Dei; benedicte mihi illam. Ipsi me intuentes, quasi admirabundi, mihi responderunt: Soror, decetne te hoc à nobis petere? nos id non possumus, neque debemus facere. Tum rem consideravi, & dixi illis: Benedicite igitur, mei Domini, & quod est hujus sacre imaginis materia. Neque hoc possumus, ajebant: nonne vides jam illi inesse figuram Domini nostri crucifixi? Ut tamen tibi gratificemur, faciemus quod poterimus, noli contristari. Conjeci tunc oculos in meum Sanctum Angelum Parvum, & vidi, quod teneret in manibus illam sanctam effigiem crucifixi, ipsamque genibus flexis adoraret, & oscularetur eisdem pedes: deinde vero cæteri quatuor suo ordine se humili prosterrent, cämque adorarent, atque secundò se proferentes accederent ad osculum ipsius pedum. Postquam id omnes peregerunt, fuit mihi crux reddita. Gratias egli Deo, quod per hos quoq[ue] Santos Angelos me docuerit, quem velit deferri honorem sacris imaginibus. Ipse sit benedictus. Amen.

An. sexcentes. viges. octavo, 3. May, quâ die Ecclesia Catholica Romana celebrat inventiōnem S. Crucis, recenset sequentem visionem.

In

In festo crucis, mense Mayo, agens cum Deo conspexi crucem, non magnam, nec scio tamen, quomodo mihi vita fuerit potens ac terribilis, adeò ut meam naturam quodam perculerit timore. Habetat colorē ligni, qualem habent aliae cruces, quas hic videmus. Deposui autem citō metum, quando vidi prodeentes ex ipsa innumerabiles radios pulcherrimi luminis, & magnam virtutem, quæ replebat mundum, atque omnes illius partes, & seriebat animas univerorum hominū, tamē diversā prorsus ratione. Nam virtus & splendores hujus crucis sece communicaunt Catholicis: infidelibus verò, l. c. et eadem virtus & lux ad ipsos videretur pertingere, se non communicabat, neque illis competit. Magno affluebam solatio aspicio istam crucem: vidi autem ipsā paulatim ascendente ad cœlum, & postquam pervenit quasi ad ejusdem portas,

obſervavi esse illi affixū Christum IESUM Dominum nostrum, qui se multi exhibebat spectandum, acsi patetetur. Quando mea anima ipsum vidit taliter confusa, fuit terribili & intimo correpta dolore: dixi illi, quæ Ejusdem Majestas suggesta meo affectui. Deinde vidi, quod ipsum Pater æternus cum magna fuerit allocutus benevolenti & ineffabili amore, aq. milleni prodierint Angeli, & illum adoraverint, tanquam suū Deum ac Dominum. Pater æternus est amplexatus crucifixum Dominum, & refixit à cruce, qui subi splendidissimis & regijs est induitus vestimentis, capitī verò ejusdem fuit impedita admirabilis corona. Tum illi dixi Pater Sede à dextris meis, donec ponam &c. Cessidēt summa cum maiestate ad dēram Patris adoravi, & paulo post ad te redi. Ipse sit benedictus in æternum. Amen.

CAPUT XLVI.

Revelationes, quas habuit de Sanctissimo Sacramento altaris.

Vidimus revelationes, quas hec Virgo habuit de mysteriis Christi Domini nostri, quando se ipsi aperie manifestabat; nunc eas videbimus, quas de eodem Domino habuit sacramenta libis velato specibus. Quamvis verò multa de hoc arguento sint dicta seu, dum aliquando spectavit solennitates, quæ in cœlo peragebantur in honorem Eucharistia, seu etiam dum sepe ab eodem Domino, & nonnullis Sanctis sacrâ fuit rescita synaxis; reservavi nihilominus in hunc locum, tanquam magis proprium, admirandas quasdam visiones, de sublimissimo hoc Sacramento, quas describemus juxta ordinem temporis, quo evenerunt. Inter chartas mensis Aprilis, anni millesimi sexcentesimi vigesimi quarti, extat una, in qua sic ait:

Quodam die hujus mensis, cùm audi-rem Sacrificium Missæ, quando volebam sumere epulum Eucharisticum, ingressi sunt in meum cubiculum, præcedentes

Sacerdotem, multi Angeli Dei, qui ferbant inauratos cereos accensos, coman-do Sanctissimum Sacramentum. Peccati Sacerdotem etiam adveniebat, cum fur ardente cerco, Sacratissima Virgo Domina nostra, magnifice exornata pretiosissimis gemmis, emittens radios tam potenti splendoris, ut ab ijs occæceret. Postquam illatum fuit Sanctissimum Sacramentum, omnes illi Angeli se prostraverunt, adstantes Dominum, statimq; se exercent. Regina quoque cœli se inclinavit, tandemque disparuit. Quia enim, ut jam dimic lux ipsius occæcabat, & animæ oculis abripiebat, existimo, non suscipiendam me fuisse debite sacram hostiam, nisi disparueret. Peracta sacra Communione venit ad me hæc Celsissima Domina, me salutatam est amplexata sanctissimum brachijs. Fui mihi penitus erecta, & operando ad me redi, finita erat visio. Deinde benedictus. Amen.

Ista occasione Sanctissima Virgo efformata